

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1964

N:o 1—2

LÄHTENEILLE

"Niin ei istuttaja ole mitään, eikä kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa." 1 Kor 3: 7.

On nuoruusaika toukojen. Sitähän olisi pitänyt olla opistoajan, toukojen aikaa. Monenlaisia siemeniä on yritetty kylvää ajallisen elämän satoa varten. Kuitenkin ylläolevassa jakeessa on varsinaisesti kysymys sen siemenen kylvämisestä, jonka pitäisi tuottaa hedelmää iankaikkiseen elämään, parhaan siemenen, Jumalan sanan elinvoimaisen siemenen. Mutta kuinka heikoksi täytyykään kylväjän tuntea itsensä, niin että häpeä painaa aivan maahan. Ei tunnu olevan sentähden mitään mahdollisuuksia tuloksiin. Kuinka totta on, että istuttaja ei ole mitään eikä kastelijakaan. Se on enemmän kuin totta. Se ei kyllä ole mikään puolustus taitamattomuudelle saati laiminlyönneille. Mutta parhaimmassakin tapauksessa on sana totta.

Ja sittenkin, jos siemen on ollut oikeaa, niin kasvun mahdollisuus on, ei riippuen kylväjästä, vaan Jumalasta. "Tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä." 2 Kor 4: 7.

Hyvä lähtenyt opistolainen, jotain on vain Jumala. Hänen vallassaan on sittenkin saada aikaan kasvu. Olet ehkä ollut huolissasi, miten nyt. Joku hätäilee, eikö mitään tapahtunutkaan. Et ehkä näe itsessäsi kasvua, saati sitten hedelmää. Kaikesta huolimatta pysy vain Jumalan Hengen vaikutuspiirissä, niin jotain tapahtuu, vaikka itse et näkisi.

Istuin tyhjässä luokassa ja ajattelin teitä, jotka juuri opiskelitte noissa pulpeteissa, mutta nyt olette poissa, siellä jossain kasvussa. Katselin päättäjäisjuhlaan hiirenkorvalle puhjennutta suuressa pullossa olevaa koivua. Nyt se oli hehkeimmillään täysine kauniinvihreine lehtineen. Mutta pitkälle ei enää voimaa riitä, alkaa kuihtuminen, sillähän ei ole juuria. Tuli mieleen Jeesuksen sana kylväjävertauksesta: "Heillä ei ole juurta itsessään, vaan kestävät ainoastaan jonkun aikaa." Ethän ole unohtanut Jumalan sanan käyttöä ja rukousta, juurista on kysymys.

Ylläoleva sana myös on kehoitukseksi: Ala Sinäkin vain rohkein mielin istuttajaksi ja kastelijaksi. Siinä et kyllä voi ylpistyä menestyksistä, mutta ei tarvitse masentua vaikeuksistaakaan, sillä Jumala on se, joka antaa kasvun. Tähän olemme, rakkaat toveriliittolaiset, kaikki kutsutut, missä tehtävässä muuten vaikuttammekin. Jeesus on sanonut omilleen: "Minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1—2 Päätoimittaja Helvi Valkonen 1964

Pyhäaamu

*Oi pyhäamun rauhaa —
sen suvituulta lauhaa
ja hiekkaa valkeaa!
Laineiden kimallusta!
Nyt Hengen vuodatusta
sieluni odottaa.*

*Kuin kerran kirkas vesi
perityt syyni pesi,
mua huuhto uudelleen!
Pyhitä onni mainen.
Suo mieli sunnuntainen
ja rauha sydämeen.*

Jaakko Haavio: Suomen maa

Todistajarohkeuden saavuttaminen

Maisteri Anna Koskiniemi

Erään aamulle ja ehtoolle omistetun virren säkeistö päättyy: ”Ja vaikka antaisin alltiiksi hengenkin Sua tunnustaessani Se vähä olisi.”

Tuo kohta panee veisaajan ahtaalle. Voinko minä antaa tuollaisen vakuutuksen? Millaisten kärsimysten läpi on virren tekijä kulkenut, kun hän jopa henkeänsä pitää halpana, jotta vain Kristuksen nimi tulisi kirkastetuksi. Me pelokkaat ja monien puolustusasemien takana lymyilevät kristityt kyselemme, mistä entisaikojen pyhät saivat todistajarohkeutensa?

Kristinuskon levittäminen — niin rauhan evankeliumia kuin se on ollutkin — on vaatinut kautta aikojen suurta mieskohtaista uskallusta. Vaarojen läpi vei Paavali viestiä, marttyyrit maksoivat todistuksensa verellään, lähetystyössä koetaan yhä suuria vaikeuksia. On seutuja, missä uskoon tunnustautuminen merkitsee julkista syrjäyttämistä ja halveksuntaa. Herätysliikkeitemme historiasta tiedämme, millaiseen paineeseen joutui sellainen perheenjäsen, joka astui perityn kirkkohurskauden ohi, omantunnon pakottamana.

Vieläkö meidän maassamme vaaditaan rohkeutta, jos aikoo tunnustautua Herran omaksi, liittyä uskovaisten joukkoon? Tarvi taanko kehoituslaulua:

*”Rohkenetko minkä maksoi
Aina Herraas tunnustaa,
Vaikka maailma sua pilkkaa,
Vastustaa ja vainoaa?”*

Kirkomme saa työskennellä rauhassa, kristillisiä periaatteita

kunnioitetaan, uskonto on opetusaineena koulussa, eikä kristillinen vakaumus aiheuta syrjintää yhteiskunnan taholta. Ja sittenkin — uudistuva kokemus sen osoittaa — uskon tunnustaminen vaatii yhä rohkeutta, se merkitsee leimatuksi tuleamista. Sen kokee nuori toveripiirissään, työntekijä toisinajattelevien keskellä ja uskova puoliso epäuskoisen puolison taholta. On pilkkaa ja vastustusta, kuulee tekopyhän nimen, pidetään "tärähtäneenä". Kannan ilmaiseminen ei ole helppoa, kun toisinajattelevien muuri on edessä. Jo rippikoulussa voi joutua henkien taisteluun. Nuori tyttö kuunteli sydämen halusta opettajaansa rippikoulussa ja vastasi kysymyksiin. Väliajalla sanoivat toverit: "Sinusta taitaakin tulla uskovainen?" Rohkea vastaus: "Minä olen jo," — tuli niin yllättäen, että vähään aikaan kyselijät eivät saaneet sanaa suustaan.

Raamattu pitää suun tunnustusta hyvin tärkeänä. Sydämellä uskoen ja suun tunnustuksella pelastutaan. Todistus ilmaisee, mikä on sydämen aarre. Väkevänä velvoituksena kuulemme Jeesuksen sanat:

"Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa." Mt 10: 32—.

Tunnustamisesta emme kuitenkaan saa tehdä kaavamaista ja orjuuttavaa pakkopaitaa, vaikka emme tingikään mitään pois Jeesuksen sanoista. Jumala itse antaa meille todistamisen tilaisuuden. Keskustelu johtaantuu sellaiseksi, että iäisyysana soveltuu siihen. Jumalan sanan jatkuva viljeleminen antaa meille viisautta ja rukousyhteys taivaalliseen Isään antaa pelottomuutta ja nöyrää palvelijamieltä. Edelleen saamme muistaa, että kirkkoonmeno, ehtoollisellakäynti, ristityt kädet, aamuhartauden kuunteleminen, Raamatun lukeminen toisten nähden ovat merkinä siitä, että Jeesus on meille tärkeä.

Itsellemme voi merkitä paljon se, että näytämme värimme. Me tajuamme saaneemme sellaisen armon, ettei vähäinen halveksunta merkinnyt paljoakaan kutsumuksemme rinnalla. Erityistä iloa koemme silloin, kun joku arka rohkaistuu sanoistamme tai kun joku sanoo peräänpäin, että hän oli jo odottanut tunnustustamme.

Ehkä meissä on kuitenkin monta, joiden on häveten tunnustettava arkuutemme ja raukkamaisuutemme. Me olemme pelänneet arvostelua, me olemme vaienneet. Kieltäjääkään ei ajeta pois, vaan hänelle valmistetaan uusi mahdollisuus. Vapahtaja odottaa, "että minä niinkuin Pietari itkisin syntejäni".

*"Pyydä uutta puhdistusta
luona armolähtehen,
pyydä myöskin rohkeutta
Herran tunnustuksehen."*

*Kun meille kirkastuu, että meidät ansiottomat on aitovieriltä
koottu taivaalliselle hääaterialle ja että meistä on maksettu veren
hintaa, silloin vähitellen myös suomme aukenee ja meistäkin tulee
Herran todistajia.*

Tehkää parannus

*Lehtori Erkki Kaikkosen toveripäivillä 15. 3. pitämä
raamattutunti.*

Eräs Raamatun yleisimpiä kehoituksia liittyy parannuksen asiaan. Aloittaessaan julkista toimintaansa Jeesus sanoi taivasten valtakunnan tulleen lähelle. "Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi." (Mark. 1: 15) Parannusta syntien anteeksisaamiseksi on julistettava kaikille (Luuk. 24: 47) kansoille. Niin apostolit tekivätkin, kuten lukuisat kohdat Apt:sta (mm. 3: 18) osoittavat. Vieläpä Lutherkin aloitti uskonpuhdistuksen tästä. Ensimmäinen väitöslauselma kuului: "Koska Jeesus Kristus on sanonut: Tehkää parannus, on uskovaisen koko elämä parannuksen tekoa." Siihen kastevelvoittaa, kuten Vähä-Katekismuksesta tiedämme.

Jeesuksen vastustajatkin muuten tähdensivät parannuksen merkitystä. Tätä koskevia kehoituksia on koko vallitseva kristillinen ilmapiiri nykyisin täynnä. Olisiko kuitenkin mahdollista, että puhutaan samasta, mutta tarkoitetaan eri asioita? Tämä pakottaa tarkastelemaan asiaa vakavammin.

Parannus on tehtävä ennenkaikkea synnistä. Tästä olemme kaikki yksimielisiä. Kuitenkin pyrittäessä selvittämään parannuksen syvimpiä syntyjä, jakautuvat mielipiteet monelle haaralle. Lähinnä kolme mahdollisuutta on olemassa:

1. Tekeekö mahdollisesti ihminen parannuksen?
2. Vai onko parannus eräänlaista ihmisen ja Jumalan yhteistyötä?
3. Mitä olisi sanottava siitä väitteestä, että Jumala viime kädessä vaikuttaa parannuksen? Uskomattomalta se monesta tuntuu. On kuitenkin eräs Jeremian sana, joka ansaitsee huomiota. "Paranna minut niin minä parannun." (Jer. 17: 14)

Mahdollisuus N:o 1 on heti suljettavissa pois. On mentävä pitkälle kristinuskon ja juutalaisuudenkin ulkopuolelle, kunnes tätä tavataan. Buddhalaiset ja jinalaiset munkit Intiassa korostavat sitä, että ihminen tekee kaiken. Ei siinä edes jumalia tarvita ...

Yhteistyöopin kannalla (Mahdollisuus N:o 2) olivat juuri fariiseukset ja kirjanoppineet sekä lisäksi paljon lievemmin katoliset kirkot. Tällöin ollaan luterilaisuuden ulkopuolella.

Ainoaksi mahdollisuudeksi jää mahdollisuus N:o 3! On otettava vakavasti nekin Raamatun kohdat, joissa puhutaan Jumalan kaikkivaikuttavuudesta nimenomaan näissä autuuden asioissa. Maallisissa meillä on enemmän ratkaisuvalltaa.

Parannus on tehtävä synnistä. Synti on kokonaistila. Se on meidän jumalanvastainen perusasenteemme. Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä (Room. 14: 23). Juuri paha ja epäuskoinen sydän luopuu elävästä Jumalasta (Hepr. 3: 18). Epäuskomme on juuri se huono puu, joka tuottaa huonoja hedelmiä. Juuri siitä syystä parannus voi alkaa vain siitä, että Jumala luo katkenneen uskon-suhteen kuntoon.

Ei esim. joku kiroile sattumalta. Hän käyttää voimasanoja, koska Jumala on hänelle niin vieras, että hän rohkenee puhua mitä satuu. Jos joku kehuu itseään, pätee häneen Raamatun sana: "Omista teistään saa kyllin se, jolla on luopunut sydän" (San. 14: 14). Kenelle Jumala on läheinen, kenessä hän Henkensä kautta asuu, hän tuntee oman syntisyytensä, eikä erinomaisuuttaan. Myöskin esim. juopottelu voi johtua siitä, että sen harjoittajalla on elämässään tyhjiö, mikä pyrkii täyttymään näin arvottomalla tavalla.

Yksityisten syntien (haureus, varkaus, panettelu j.n.e.) parantaminen on jotenkin samaa kuin ryhtyä hoitamaan hampaita kuntoon särkypulvereilla. Itse viallinen hammas on joko korjattava tai poistettava. Näin oireista päästään.

Niinpä parannus on juuri t ä y s k ä ä n n ö s ... Sen tekivät mm. tessalonikalaiset. "Meidän evankeliumimme tuli teidän tykönnö... ja teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran ... ja te epäjumalista käännytte Jumalan tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa." (1. Tess. 1: 8 ss)

Parannus lain mukaan ja parannus evankeliumin mukaan ovat kaksi aivan eri asiaa. Ei kenestäkään tule Jumalan lasta vain sillä, että hänen ulkonainen elämänsä siistiytyy. Tällaiset kansalaisyhteiskunnan kohotukset kuuluvat yhteiskuntaopin alalle. Parannus evankeliumin järjestelmän mukaan on "katumusta, vaivaa ja peljätystyksiä synnin vuoksi ja samalla uskomista evankeliumiin ja synninpäästön, että synnit ovat anteeksiannetut". (Aug. tunn. V) Kun tätä seuraa elämänparannus, se kuuluu pyhitykseen, eli siihen, mitä Jumala Henkensä kautta alkaa armahdetussa syntisessä vaikuttaa. Ei jokapäiväisestä parannuksesta (eli pyhityksestä) mitään tule, ellei Jumala Henkensä kautta tule meihin asumaan.

Evankeliumeissa mainittu publikaani (Luuk. 18: 9—15) teki parannuksen. Jumalan läsnäolo ja pyhyys vaikutti, että hän sanoi: "Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!" Tämän ihmeellisempi asia ei meidänkään parannuksemme ole.

Luther pelkäsi, että häntä seuraavat luterilaiset eivät häntä vastaisuudessa ymmärtäisi. Siksi hän korosti, että opissa uskon syntymisestä, eli parannuksesta, on katolisen yhteistyöopin omaksumisen vaara lähellä. Sanotaan, että uskosta pelastumme, mutta samaan hengenvetoon puhutaan parannuksesta niin ihmiskeskeisesti, että tarkoitetaan: Uskosta ja tekemällä parannuksen me pelastumme. Mutta tämä on jo Jeesuksen katkerimpien vihamiesten oppia.

Apt:ssa on (19: 18—20) eräs opettava kohta. "Monet heistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät, tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa." Nyt evankelioimistyön tekijät vaativat menettelemään päinvastoin. Ensin on synnit tunnustettava ja hyljättävä, sitten voidaan tulla uskoon! Siis aivan päinvastoin, kuin UT:ssa sanotaan!

Sakkeuksen parannuskin (Luuk. 19: 1—8) lähti siitä, että Jeesus hyväksyi hänet ja tuli hänen kotiinsa. Siellä oltuaan hetken Jeesuksen kanssa, Sakkeus vapaaehtoisesti lupasi luopua puolesta omaisuudestaan ja hyvittää tekemänsä vääryydet. Sen sai Jeesuksen läsnäolo aikaan.

Siis tällä tavalla, antakaamme joka päivä armollisen Kristuksen meitä parantaa. Kun hän parantaa, niin me parannetuiksi tulemme. Viheliäisempää suoritusta ei voi kuvitellakaan, kuin meidän oma parannuksemme!

COVERIPÄIVILLÄ kuultua

ALKAJAISSISSA PIIRISIHTEERI MUTTONEN: Uskossa oleminen olisi helppoa, jos ei tarvitsisi tunnustaa uskoaan. Omassa piirissä se on helppoa, Pietarillekin se oli helppoa opetuslapsipiirissä, mutta rohkeus pettää vieraassa ilmapiirissä. Pelastava usko on Kristuksen vastaanottamista. Pelastusta Kristuksessa olisi julistettava, siitä ei sovi vaieta. Pilkkia on vain todistus siitä, että maailma ei lue meitä joukkoonsa. Jokaisen Kristukseen uskovan pitäisi olla Kristuksen tunnustaja. Jos usko on vain pelkissä sanoissa ja lupauksissa, joita ei koskaan yritetä toteuttaa, sellaisilla on vain ulkokuori, mutta puuttuu voima.

JUMALANPALVELUKSESSA PASTORI SALOMAA: Maan hiljaiset elivät lupauksen täyttymyksen odotuksessa. Maria oli Herran armoitettu. Äidin kutsumus tässä erikoisella tavalla pyhitetty. Äiti saa ottaa vastaan korkean kutsumuksen, tai vaan perillisen. Marian valinta Joosefin suhteen oli esimerkillistä. Osaatteko antaa arvoa vakaumukselle, hyvälle elämäntavalle. Ovatko, nuoret miehet, teidän vaatimuksenne oikeutettuja. Jokaisella äidillä ja lapsella on oikeus kotiin. Eivät parhaat ja pyhimät toiveemme aina toteudu, Maria sai synnyttää lapsensa talliin. Käsittämät-

tömiä teitä, mutta kuitenkin Jumalan teitä. Tästä on syytä aina varmistua. Meidän aikanamme kehittymättömyyttä ja kypsymättömyyttä isän tehtävään on luvattoman paljon. Aavistamme sen ainutlaatuisen ja ennenkokemattoman, mitä Maria tunsu. Hän suuntaa askeleensa Elisabetin luo, syvempi sielujen sukulaisuus sitoi näitä maan hiljaisia. Molemmilla oli Jumalalta saatu tehtävä. Maria tunsu tarvetta keskustella ja suunnitella. Siellä he tukivat toisiaan epäilysten noustessa. Tämä tärkeätä myös heidän odotetuille lapsilleen.

PÄIVÄJUHLASSA PASTORI SAARI: Maria voi juuri meidän elämäämme koskettaa, koska hän on kodin ja arjen ihminen. Elämä on tyhjää, ellei sitä saa täyttää sellainen työ ja tehtävä, joka tuo sille sisältöä. Marian tehtävää nimitettiin Jumalan armoksi. Jumala on liittänyt tukensa ja armonsa siihen, että Hän antaa meille tehtävän. Saamme siitä juuri tyydytyksen, että saamme työmme ja tehtävämme ottaa vastaan Jumalan armona. Ne saavat näkyä ikäänkuin Jumalan valossa. Meitäkin Hän tahtoo käyttää, meitäkin hoitaa. Ei aina jonkin hengellisen ja hurskaan tehtävän kautta. Elämässä on niin tavattoman paljon sellaisia tehtäviä, joiden keskeltä ei miten-

Juhlien sananjulistajia, vasemmalta: pastorit Salomaa, Saari ja Ahonen, piirisihteeri Lehikoinen.

kään voi päästä näkyvään toimintaan. Mutta kuitenkin Herra pestaa tehtäviin, joissa saisimme kokea työn Hänen antamaanaan. Hän käyttää itsessään mitättömiä suurten tehtäviensä toteuttamiseen. Hiljainen ihmisen esimerkiksi voi välittää Jumalan rakkautta paremmin kuin monet hurskaat puheet. Tällainen oli ehkä Maria. Meidän ei tarvitse pelätä, joka antaa tehtävän, antaa voiman. Emme ole arvaamattoman elämän keskellä, vaan Herran antamien tehtävien keskellä.

PIIRISIHTEERI MUTTONEN: "Kristus elää minussa", rohkeaa sana. Siinä on puhe uskovaisten ihmisten sydämissä. Jeesus asuu uskovan ihmisen sydämessä. Pelastava usko on Jeesuksen vastaanottamista. Kuin tuli ja

rauta sulautuneet yhteen. Kristuksen henki yhdistää meidät yhdeksi joukoksi. Kristus uskovaisen sydämessä ei ole kuin kuollut haudassaan, joka ei saa mitään aikaan. Ihmistä ei hallitse oma itse, vaan Kristus, Hänen rakkautensa velvoittaa, vaatii. Rakkaus sitoo Herran omat toinen toisiinsa. Kun Kristuksen henki voittaa, sitä seuraa: rakkaus, ilo, rauha. Paavali sanoo: Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa. Ettekö tunne, että Jeesus Kristus on teissä. Meitä joko hallitsee oma minä, sielunvihollinen tai Kristus. Ei voi palvella kahta herraa. Kristuksen henki johtaa rukoukseen, sanantutkisteluun ja seurakunnan yhteyteen. Silloin meidän voimamme on Jeesuksen veri.

ILTAJUHLASSA PASTORI SAARI aiheenaan Marian kii-tosvirsi: Marian sydän oli pa-kahtumaisillaan kiitoksesta Ju-malaa kohtaan. Hän oli hiljai-nen, elämän suurista tapahtu-mista syrjään vedetty ihminen. Juuri niille, jotka ovat arkoja, jotka eivät vielä ole asettuneet Jumalan armolupausten alle, kuuluu kutsu tänään. Herra pa-nee asiat pääläelleen. Herra on hajoittanut ne, joilla on ylpeät ajatukset.

PASTORI MERIKALLIO: Te olette väkevät. Jumalan sana py-syy teissä. Tämän ajan eräs isku-sana on vapaus. Sillä usein tar-koitetaan vapautta synnissä. Taiteen vapauden nimessä sopii mikä tahansa. Todellinen vapaus on vapautta synnistä, kuolemas-ta ja sielunvihollisen vallasta. Meillä on lunastus. Emme ole-kaan itsemme omat. Joku on maksanut lunastushinnan. Vää-rän vapauden harhavalot ha-luaisivat saattaa meidätkin haaksirikkoon. Johannes puhuu nuorille niin myönteisesti: Te olette väkevät sillä Jumalan sa-na pysyy teissä. Nuoret olisi ra-kastettava Kristukselle.

Sana toveripäivät tuo ajatuk-siin suuren yhtenäisen joukon, joka tahtoo vaeltaa tämän elä-män matkaa yhteisen tunnuk-sen alla. Minulle henkilökohtai-esti merkitsivät nämä ensim-mäiset toveripäiväni hyvin pal-jon. Huomasin miten toivorik-kaina tulivat entiset opistolai-set tänne yhteiseen juhlaan. Ajattelin, että varmasti he ovat saaneet täältä jotain sellaista, rahalla tai muulla aineellisella korvaamatonta, jonka takia he halusivat tulla verestämään rakkaita muistojaan.

Lauantaina toveri-ilta oli erittäin vaikuttava, kun saim-me olla entisten opistolaisten kanssa yhdessä. Tunsin kuulu-vani siihen suureen perheeseen, joka haluaa elää vain Jeesuk-sen veren turvissa, taistella sii-nä suojassa tynnellä ja myrs-kyllä. Se hetki tuntui ihanalta, kun lauloimme yhdessä: "Me köyhät oomme rikkaita, me saimme taivaan lahjana niin

Ensimmäiset toveripäiväni

On suurenmoista, että me opistolaiset, entiset ja nykyiset, voimme kokoontua tänne opis-tokodin suojiin viettämään to-veripäiviä. Saimme olla yhdessä rakentuaksemme Jumalan sa-nassa ja yhteisessä uskossa.

suuren aartehen." Toveri-illan kohokohta oli opistomerkkien jako. Opettajat kiinnittivät rin-taamme merkin ja niin meistä tuli "sinikilven" kantajia. Saim-me vielä muistoksi entisiltä opistolaisilta heidän kirjoitta-

mansa raamatunlauseen. Niin meistä tuli yksi osa suuresta toveriliittolaisten joukosta, joiden tunnus on: "Meillä on lunnastus."

Sunnuntaina kokoonnuimme jumalanpalvelukseen, jossa saarnasi opiston entinen johtaja, pastori Salomaa.

Päiväjuhlaan tuli lisää vieraita monella linja-autolla. Tässä juhlassa kuulimme monta vaikuttavaa puhetta, joissa korostettiin opistoikamme tärkeyttä ja sitä, että tämä talvi on ollut meille etsikon aikaa. Toi-

vottavasti mahdollisimman moni on ottanut tämän talven Jumalan lahjana.

Iltajuhla oli myös mieliinpainuva. Nurmeksen seurakunnan kappalainen pastori Merikallio sanoi mm: "Jeesus haluaa omistaa meidät kaikkine heikkouksinemme ja virheinemme."

Toivon, että saisimme tulevina vuosina tulla opistolle viettämään toveripäiviä. Toivottavasti myös saamme kerran olla yhtenä suurena joukkona laulamassa Karitsan kiitosvirttä.

Terttu Nevalainen

*"Yhteenkö tulla saamme
tuolla puolen Jordanin..."*

Saimme opistomerkin

Aivankuin unesta säpsähdin sillä hetkellä, kun oli vuoroni marssia luokan eteen: nytkö on minun vuoroni! Ei, ei varmaan-kaan, tämä on vaan kaunista unta. Vuosi takaperin — missähän minä silloin olin. Taisinpa olla muiden nuorten kanssa tanssimatkalla ja oli paha olla. Mutta nyt sain hakea rintaani merkin, jossa luki sanat: ”Meillä on lunastus.” Sillä hetkellä sydämeni täyttyi riemusta, kun sain olla täällä turvassa muun maailman kiusauksilta ja himoilta.

Kiitoksen tästä voi vain antaa Jumalalle, sillä Hän on minut tänne johtanut. Jospa Hän pitää tieni puhtaana silloinkin, kun täältä lähdemme siipiemme kantavuutta kokeilemaan.

Eila Kovalainen

Noina hetkinä tuntui Jumala olevan keskuudessamme siunaa-massa yhdessäoloamme. Tultu-amme paikoillemme istumaan kuultiin monta kertaa puheiden yhteydessä sanat: ”Meillä on lunastus.” Tämä lause yhdistää meidät kaikki opettajat ja tove-riliittolaiset. Puheiden aikana tuli ilonkyneleet silmiini ja piti katsoa merkkiä monta kertaa rinnasta, se tuntui niin rak-kaalta. Minulle jäi rovasti Koi-viston puheesta eräitä ajatuk-sia mieleen, jotka vahvistivat sinä hetkenä. Hän mainitsi: ”Älkää koskaan hävetkö tätä merkkiä.” Mainitessaan myös siitä, mitä hän tuntee, kun eh-toollispöytään polvistuu nuori, jolla on tämä merkki rinnassa, ajattelin: minäkin saan joskus olla sillä paikalla rinnassani merkki, jossa on sanat: ”Meillä on lunastus.” Pani ajattelemaan sitä suurta armoa ja lohdutusta, joka noista sanoista kuvastuu ja kuuluu meille jokaiselle.

Muistan kiitollisuudella tove-ripäiviä, joista ikäänkuin muis-tolauseeksi jäi elämän varrelle: ”Meillä on lunastus.”

Kaija Rantala

On taisto tauonnut Golgatalla, On huuto vaiennut pilkkaajain.

Kolme ristiä

Eikö juuri minun ja Sinun Vapahtajasi naulattu keskimmäiselle ristille, meidän syntiemme tähden. Oletko ajatellut: itse olemme olleet lyömässä nauvoja Hänen käsiinsä ja jalkoihinsa. Meidän syntiemme edestä Hän kärsi ristinkuoleman, jotta meillä olisi voitto ja elämä.

Nuo kaksi muuta ristiä olivat pahantekijäin. Toinen, joka pilkkasi Jeesusta ja toinen, joka tiesi saaneensa tekojensa mukaan ja sanoi tuolle toiselle: "Etkö pelkää edes Jumalaa."

Jeesukselle hän sanoi: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Jeesus vastasi hänelle: "Totisesti, totisesti, tänä päivänä pitää sinun oleman minun kansani paratiisissa."

Katso keskimmäiselle ristille. Se merkitsee paljon sinun elämässäsi. Älä naulitse itseäsi ryövärin osaan, joka pilkkaa ja torjuu pois armon, joka on vielä jäljellä.

Kolme ristiä, tee ne itsellesi tiettäväksi.

Suoma Rautiainen

Nuorisouhlassa

Valkeni kaunis palmusunnuntaiamu. Opistokodissamme oli ilmassa pientä jännitystä ja odotusta, sillä tänään pääsisimme Nurmekseen nuorisouhlaan.

Niinpä linja-autot saapuivat ja saimme alkaa matkan. Menimme kirkkoon, jossa oli ehtoollisjumalanpalvelus. Tuntui niin mieltäylentävältä olla kirkossa, sillä valtaosa kirkkoväestä oli meitä nuoria.

Päiväjuhla oli rukoushuoneella, jossa ensiksi seurakunnan nuoret tarjosivat meille maukkaat kirkkokahvit. Juotuamme kokoontuimme ja hiljennyimme kuuntelemaan juhlan sanomaa. Nuoret esittivät monipuolista ja hyvää ohjelmaa. Rovasti Koivisto, lehtori Hyttinen ja teinisihteeri Kirjavainen puhuivat. Viimeksi mainittu puhui Jeesuksen sanojen: "Tulkaa minun

tyköni kaikki”, johdolla. Nämä sanat olivat ikäänkuin juhlien teemana. Tämä Jeesuksen kutsu kuuluu meille nuorille. Hän kutsuu tykönsä antaakseen levon ja uuden elämän.

Juhla päättyi virteen 63. Satutuvilta tuntuivat sanat: ”Suloista taivaan mannaa Soi Henkes sanassas. Näin vieläkin sä anna Oi Herra laupias.”

Tämä nuoris juhla sai olla kokoamassa nuoria iankaikkisen elämän lähteelle. Nuoret varmasti iloitsivat hyvin paljon tästä juhlasta, koska se oli aivan heidän oma juhlansa ja tunsivat, että heihin senrakunnan taholta kiinnitetään huomiota. Me nuoret tarvitsemme kestäväää ja horjumatonta pohjaa elämäämme, siitä riippuu kerran kansammekin tulevaisuus.

Eila Vatanen

Tulkaa kaikki

Nuorisjuhlassa teinisihteeri Kirjavaisen puhe aiheesta:

”Tulkaa minun tyköni kaikki”, herätti monenlaisia ajatuksia.

On toisaalta hyvin vaikea uskoa todeksi noita sanoja, sillä onhan Jeesus lausunut ne kauan, kauan sitten.

Koko tuon kuulemamme puheenvuoron aikana oli sellaisessa varmuudessa, että kutsu kuuluu aivan kaikille, ilman minkäänlaisia erotteluja arvon tai ammatin mukaan. Kenenkään ei tarvitse sanoa: ”Niin, noille uskoville se vain kuuluu, en minä koskaan tule niin hyväksi, että tuota kutsua voisin noudattaa.”

Mutta Jeesuksen luona on varattu paikka vain syntisille, sillä eiväthän hyvät ja hurskaat ihmiset tarvitse armahtajaa. Siinä on tarpeeksi paljon, kun sanomme nöyrästi: ”Jumala on minulle syntiselle armollinen.” Ei mitään pitkiä puheita eikä hyviä tekoja. Saamme uskoa turvallisesti, että hänellä on paljon anteeksiantamusta.

Jeesus sanoo: ”Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.”

Raija Kuittinen

LÄHTENEILLE . . . Jatk. siv. 2.

menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi.” Joh 15: 16. Jos itse olet kasvamassa Jumalan vaikutuksen alaisena päivittäin, saat olla myös istuttajana ja kastelijana siunaukseksi ympäristössäsi.

Parhain opistoterveisin

Helvi Valkonen

Kylväjä meni kylvämään

Matt. 13: 18—24.

Vertaus kylväjästä oli Jeesuksen puhe, jonka Hän piti Kinneretin rannalla saarnapaikkanaan vene. Kansa istui rannalla ja kuunteli niitä armoviestejä, joita hän toi taivaasta syntisten keskuuteen. Tällä kertaa hän havainnollistutti puheen kertomalla vertauksen kylväjästä.

Vaelluksillaan opetuslastensa kanssa oli Jeesus nähnyt kylväjän vakkoineen sirottelemassa siementä peltoon. Israelin maa on kivistä ja kallioista. Hyvää maata saattaa olla hyvinkin pienillä kaistoilla kalliorinteillä. Eipä orjantappurat ja ohdakkeet ole kaukana hyvän maan liepeiltä. Näin siemenistä osa joutuu hukkaan mutta osa hyvään maahan kantamaan hedelmää.

Siitä on jo lähes 2000 vuotta, kun tämä puhe on pidetty. Mitä opittavaa meillä nykyajan ihmisillä on tästä? Mitä opittavaa opistolaisilla, entisillä ja nykyisillä? Kyllä Jumalan sanan siementä sirotellaan paljon, sitä saamme lukea ja kuulla täällä opistossa. Sitä olemme saaneet kuulla lukuisissa sananjulistustilaisuuksissa: kirkkoissa, seuroissa, kotihartauksissa. Ihmissydän on peltomaa, johon kylvetään. Millainen tämä sydämemme peltomaa sitten on, kallionkovako, orjantappurain tukahduttamako, tienvierustako vai hyvää maata? Kokemuksesta voisimme sanoa, että vaikeasti se Jumalan sanan siemen pääsee juurtumaan. Eiköhän se paha pidä useinkin huolen siitä, ettei vain hyvä siemen pääsisi oikein itämään.

Olemme usein kuulleet kehoituksen: antaudu Jeesukselle, rakasta häntä ja seuraa häntä. Miten voisin sellaista seurata,

jota en lähemmin tunne. Jollen oikein ahkeroi Jumalan sanan parissa, jollen oikein paneudu evankeliumeihin ja oikein tarkkaavaisesti tutustu Jeesuksen maanpäälliseen toimintaan, hänen puheisiinsa, tunnustekoihinsa ja sitten kaikkein tärkeimpään ja pyhimpään tekoonsa, kärsimiseensä, kuolemaansa ja ylösnousemiseensa, en ymmärtäisi häntä rakastaa ja seuratakaan. Mutta tähän ymmärtämiseen, näihin Jumalan sanan salaisuuksiin, emme pääse sisälle ilman Pyhän Hengen opastusta. Koska Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta, saamme silloin myös voimaa ja ymmärrystä sen käsittämiseen. Uskon elämä syttyy. Jeesus tulee rakkaaksi. Alamme kysellä, mitä voisimme tehdä periäksemme iankaikkisen elämän. Jeesus antaa vastauksen sanansa kautta: "Usko ainoastaan." Hän voi pehmittää sydämemme kallionkovankin maan, jotta Jumalan sanan siemen pääsee siellä juurtumaan ja kasvamaan ja kantamaan hedelmää. Tätä kasvua pyytäkäämme toinen toisillemme.

"Rakas Jeesus, puhu meille,
Puhu yhä uudestaan,
Että meille langenneille
Taivaan tulit avaamaan.
Jeesus, Jeesus, kätke se
Iäks sydämihimme!"

Hilma-täti

Terveisiä Kotkasta

Paljon olisi kertomista kouluajalta, iloja ja surujakin, ponnistelua, vaivannäköä ja aina joskus pieniä voittojakin. Omin voimin en olisi jaksanut, mutta Taivaan Isällä on ollut voimaa varattuna minuakin varten.

Kun 3½-vuotinen opiskeluaika alkoi lähestyä loppuansa, tuntui eroaminen tovereista toisivaikkealta, aivankuin opistotalven loppuessa silloin keväällä 1959.

Helmikuun 9. päivä oli suuri juhlapäivämme, 12:n toverini ja minun. Piispa Olavi Kares avustajineen suoritti diakonissaksi vihkimisen. Jokainen meistä siunattiin käten päällepanemisella työhön. Oli turvallista lähteä siltä paikalta henkilökohtaiseen vastuunkantamiseen.

Jokainen saimme koululta matkaoppaaksi sanan, joka on kirjoitettu diakonissatauluun. Omani on Hebr. 10: 35—36. "Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestävyyttä tehdäksenne Jumalan tahdon."

Uskallusta, siis Jumalaan turvaamista, tarvitaan joka päivä.

Ilman Jumalaa ihminen on turvaton. Lapsenomaisessa uskossa Jumalaan tarvitaan kestäväisyyttä. Sitä saamme vain olemalla ahkerassa yhteydessä Hänen kanssaan. Uskonelämää on verrattava pöytään, jossa on neljä jalkaa: Jumalan sana, rukous, ehtoollinen ja kristittyjen keskinäinen yhteys. Kaikessa tässä Jumala tarjoaa meille armonsa. Se armo tarjotaan meille Jeesuksessa Kristuksessa tänäänkin.

Tänne tullessa olin Varkaudessa viittomakielen kurssilla. Työni Kotkan seurakuntasairaana alkoi 21. 2. 64. Työssä pääasiana on sairaanhoitotyö. Pidän myös raamattupiiriä ja äitipiiriä. Kuurojen huoltotyö on myös osanani. Työstäni pidän kovasti. Joka päivä tulee uusia mahdollisuuksia palvella lähimmäisiä.

Jumalan armo ja rakkaus ovat olleet suuria voimia elämässäni. Hän on minut kutsunut työhön ja tahdon olla Hänen käytettävissään.

— — —
Kevät tekee tuloaan. Aurinko paistaa jo aamuvärhäisestä. Kohta opistotalvikin loppuu jälleen. Se työ opistossa ei ole suinkaan tarkoitustaan vailla. Opistoajanani itse sain kuulla ja tuntea selvästi, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi juuri minun tähteni.

Elvi Heikkinen

Savonlinnasta

Me ihmiset väsähdämme helposti jokapäiväiseen työhön, varsinkin silloin kun emme saavuta tehtävissämme toivottuja tuloksia. Unohdamme helposti sen, että työ on Jumalan meille antama lahja.

Joskus vaatimukset tuntuvat ylittävän voimamme. Jumala kuitenkin tietää millaista tekoa me olemme eikä hän vaadi meiltä kuin uskollisuutta, tunnollisuutta tehtävissämme ja että työtä suorittaessamme käytämme niitä lahjoja, jotka hän on meille antanut.

Epäonnistuessamme unohdamme sen, että ehkä onnistuminen ei olisi ollutkaan minulle hyödyksi. Ryhdymme usein hakemaan virheitä ympäristöstämme tai alamme syyttää itseämme ja kuitenkin epäonnistumisemme syynä voi olla se, että olemme unohtaneet Jumalan, jonka suunnitelmat ovat olleet toiset kuin omamme. Jumalan suunnitelmat tähtäävät pitemmälle kuin meidän ihmisten.

Työssä onnistuminen on meille hyvin usein itsestään selvä asia. Unohdamme sen mitä Jaakob kirjoittaa kirjeensä ensimmäisessä luvussa: "Jokainen hyvä anti ja jokainen täy-

dellinen lahja tulee ylhäältä valkeuksien isältä, jonka tykönä ei ole muutosta eikä vaihteen varjoa." Menestyminen on Jumalan lahja, josta harvoin muistamme häntä kiittää.

Meillä on joka aamu tilaisuus aloittaa työmme alusta ja yrittää tänään korjata itses-tämme ne viat, jotka eilen huomasimme.

Jumalan armo on joka aamu uusi ja hän tahtoo, että myös meillä olisi joka aamu uusi mieli herätessämme päivän töihin.

Kaisu Huotari

Raahesta

Tänään palmusunnuntaina, viikkoa ennen pääsiäistä, oli luokkamme kokonaisuudessaan hiihtoretkellä.

Varhain aamulla kokoonnuimme kaupungin rantaan. Aurinko pilkisti hiukan idästä ja pakkanen nipisteli. Suuntasimme kulkumme kohti Pohjanlahden saaria. Monella ehdimmekin käydä ja ihastua niihin suuresti. Tämä oli uutta monelle meistä, jotka olimme tottuneet pitämään Pohjanmaalle tunnusomaisina vain peltoaukeita ja soita.

Aurinko nousi verkalleen juh-

listamaan hiljaisen viikon alkajaispäivää. Hangen pinnasta taittuivat säteet häikäisevästi. Jo pyhässä maassa, Palestiinassa, otettiin monta tuhatta vuotta sitten lumi vertauskohdaksi, lumi, jota saatiin nähdä vain korkeimmilla vuorilla. Ihmissydämen pitäisi olla ajatuksissa ja teoissa yhtä puhdas.

Sama aurinko ilmoittaa ylettessään radallaan kevään ja kesän joutumisen. Se muistuttaa ajan rientämisestä. Mutta samalla se ikäänkuin haluaisi antaa voimaa eteenpäin yrittämiseen pettymystenkin uhalla. — Taas lähestyy se aika, jolloin moni nuori suunnittelee sijoittumista yhteiskuntaan yhtenäsen monista pienistä jäsenistä. Täytyy valmentautua ja saada perustusta elämälle. Avunpyyntömme ja kiitoksemme saamme esittää tiemme Johdattajalle, Taivaalliselle Isällemme, jonka suuri armo on elämämme todellinen voimanantaja, sen aurinko.

Opistoväkeä tervehtien

Pentti Kokko

Kuhmosta

Tiedäthän kuinka maa ilman sadetta on harmaa, kuiva ja pölyinen. Mutta sateen jälkeen on raikasta ja puhdasta, on

helppo hengittää. Jeesuksen ystävyys lahjoittaa Sinulle saman, mitä sade antaa janoiselle maalle.

Jeesuksen veri puhdistaa sielustasi pölyn ja lian, antaen tilalle elämän, jossa on helppo hengittää. Kun elämä tuntuu tukalalta ja raskaalta, niin lähestykäämme silloin rukouksessa Jeesusta, silloin saamme rauhan ja levon sydämeemme.

Erityisesti toivon teille, nuoret opistolaiset, jotka nyt olette opiston suojissa, että saisitte sydämeenne sellaisen rauhan ja turvallisuuden, että jaksaisitte kilvoitella lavean tien tarjoamia houkutuksia vastaan. Onhan siellä meille entisille opistolaisille hyvinkin läheisiä, on sisaria ja veljiä, joille toivomme kaikkea hyvää elämän varrelle. Samoin omille opistovereille, missä itsekukin lie-nettekin ja toiminette omissa tehtävissänne, toivon kaikkea hyvää. Pyytäkää Jeesukselta voimia, että jaksatte kilvoitella, kunnes kerran taivaan portit myös meille aukeavat.

Kirsti Piirainen
(Heikkinen)

Nurmeksesta

Tämän runon sanoilla tahdon tervehtiä Pirtin Viestin lukijoita.

Kirj. Charlotte Elliot.

*Juur' tällaisna käyn eteesi,
vuotihan tähteni veresi;
ja koska kutsuu äänesi,
voin tulla luokses, Karitsa.*

*Juur' tällaisna mä luokses' saan,
synneistäin vapaaks' tahdon
vaan.*

*Sä puhdistaa voit kokonaan,
voin tulla luokses, Karitsa.*

*Juur' tällaisna mun tahdot
vaan,
anteeksiannon Sulta saan.
Mä lupauksiis luotan vaan
ja tulen luokses, Karitsa.*

*Juur' tällaisna, kun rakastain
Sä poitit esteet tieltäin vain,
mä tulen ollakseni ain
Sun omas, pyhä Karitsa.*

Terveisin

Aune Nevalainen

Koti- kirkkoni

Ihmisellä on aina joitakin kauniita muistoja elämänsä varrelta, muistoja, joita ei voi unohtaa koskaan. Kotikirkkoni, sinä olet paikka, jota en voi unohtaa koskaan. Sinä kätket

seiniesi sisään elämäni kauneimmat, arvokkaimmat ja pyhimmat hetkeni.

Muistojeni joukkoon kuuluvat monet lapsuuteni ja nuoruuteni ajan kirkkomatkat.

Kävellessäni ripein askelin pitkin kirkkotietä vauhtini hiljeni äkkiä. Näin puiden lomasta sinut, kotikirkkoni.

Olet seisonut yli 50 vuotta siinä samassa paikassa yhtä rakkaana näkynä seurakuntamme asukkaille. Sinua ympäröi rauhallinen kirkkopiha monine kauniine kukkaistutuksineen, jotka kesäisin antavat hillityn ja rauhallisen kauneuden ympärillesi. Hautausmaa on vierelläsi muistuttamassa meitä tämän elämän katoavaisuudesta sekä uuden ja paremman etsimisestä.

Olen päässyt ovelle. Avaan oven. Ihana rauhallisuus tunkee mieleeni astellessani läpi eteisen. Avaan toisen oven, suuntaan katseeni ympäri kirkkoa. Ensimmäisenä minua kohtaa näky alttaritaulusta, johon on kuvattu Jeesus ristillä. Tämä näky on surullinen, mutta samalla niin ihana. Muistuttaahan se meitä siitä, kuinka Jumala on rakastanut maailmaa, niin että antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään joka häneen uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Kohta alkavat urut soida, ihmiset yhtyvät kiittämään Jumalaa. Katsellessani alttarille

muistan, kuinka ensimmäisen kerran sain nauttia pyhän ehtoollisen valkopukuisten tovereitteni seurassa.

Kuunneltuani saarnan ja loppuvirren lähden pois. Katselen vielä mennessäni Sinua, kotikirkkoni, Viekijärven seurakunnan kirkko. Varmaan tulet otamaan vielä vuosikymmeniä meidät vastaan, annat meidän kuunnella seiniesi sisällä sanomaa ihanasta anteeksiantamuksesta ja pelastuksesta, jonka Jeesus Kristus on valmistanut.

Maija Kotilainen

*

Oli toukokuun ensimmäinen sunnuntai. Jumalanpalvelus alkoi kuten tavallisesti. Kirkon etupenkeillä istui suuri joukko mustiin vaatteisiin pukeutuneita tyttöjä. Minäkin olin niiden joukossa. Meillä oli silloin konfirmaatiopäivä.

Jumalanpalvelus alkoi nuorten virrellä. Siihen yhdyimme kaikki hartaina ja koko sydämestämme. Sitten nousimme hiljaa penkeistämme ja menimme alttarin ympärille. Lausimme yhteen ääneen uskontunnustuksen ja lupasimme seurata Jeesusta Kristusta. Siinä alttarilla seistessäni tunsin, kuinka Jumala puhutteli minua.

Saarnassa rippi-isämme puhui meille kauniisti. Mielestäni

monta kertaa saarnat ovat liian pitkiä, mutta sillä kertaa se kävi liian lyhyeksi.

Tuli ehtoollisella käynnin vuoro. Siinä pöydässä ollessani tuntui aivan kuin joku näkymätön olisi pitänyt kädestäni kiinni. Seurakunnan veisuu kuului vain kaukaiselta huminalta. En jaksa muistaa, kuinka menin penkkiini istumaan, mutta ikäänkuin heräsin vasta sitten, kun näin äidin ja siskojeni menevän ehtoolliselle.

Silloin minulle selvisi, kuinka tärkeää olisi, jos me jo nuorena oppisimme tuntemaan Jeesuksen ja seuraamaan Häntä. Sen pyhäpäivän jälkeen olen osannut antaa arvon kotikirkolleni ja siellä pidettävälle jumalanpalvelukselle.

Lüsa Heikkinen

jasta. Mitenkähän olisikaan, jos uutta armoa jonakin aamuna ei olisi ollutkaan.

Joskus kyllä on tullut laulettua muuten vain toisten mukana, kun se kerran asiaan kuuluu. Usein kuitenkin on selvästi tuntenut, kuinka se rohkaisee ja antaa uutta voimaa.

Tuskinpa tulevaisuuskaan olisi turvattu, ellei sanaa uusi armo olisi. Lankeemuksia tulee huomispäivänä niinkuin tänäänkin ja näin tarvitsemme aina armoa ja armahtajaa.

Opiston päätyttyä ehkä elävimpien muistojen joukkoon jää lause: "Joka aamu on armo uus." Saan turvautua tuohon lauseeseen tulevaisuudessakin, missä sitten lienenkin ja samalla yhtyä tulevien opistolaisten kanssa sydämessäni samaan lauluun.

Raija Kuittinen

Joka aamu on armo uus

Ensimmäisen kerran kuullessani tuon laulun, en sille osannut antaa oikeata arvoa. Kuullessani vielä, että se lauletaan täällä joka aamu, ajattelin, kylä se lopulla tulee liian tutuksi.

Kun tällä hetkellä ajattelen tuota laulua, niin ihmeellinen turvallisuus täyttää elämän. Kyllä se laulu on tämän talven aikana monta kertaa nostanut joskus syvältäkin aallon poh-

Raamattupiiri

Joka perjantai olemme juosseet tämän talven aikana johtajan puolelle raamattupiiriin. Syksyllä saimme tietää opistoon tultuamme, että joka perjantailta on raamattupiiri pöytäkunnittain. Meidän pöytäkunta kuului johtajan rouvan piiriin.

Muistan, kun menimme ensimmäisen kerran raamattupiiriin, olimme kaikki ujoja ja hiljaisia, ei paljonkaan keskustel-

tu eikä vastailtu tehtyihin kysymyksiin. Nyt on jo pitkän aikaa ollut vilkastakin keskustelua luetun johdosta.

Olemme lukeneet Johanneksen evankeliumia. Siellä on ihania kohtia ja hyviä muistolauseita elämän varrelle. Mieleeni on jäänyt erityisesti muutamia kohtia, jotka olen alleviivannut Raamattuuni. Tällaisia kohtia ovat esimerkiksi: "Joka uskoö Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä, mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." "Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä." "Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään."

Tämän opistotalven aikana on raamattupiiri ollut yksi sellainen hetki, joka ei koskaan lähde mielestä pois. Sieltä on jäänyt Raamatun sana, jonka koetan pitää mielessäni ja noudattaa sitä. Lause kuuluu: "Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä."

Kaija Rantala

Opiston päättyessä

Moni ajattelee suurella haikeudella ja ikävällä sitä hetkeä,

jolloin painamme opistokotimme oven kiinni, joku ehkä viimeisen kerran, sillä emmehan me ihmiset koskaan tiedä, mikä hetki on viimeinen. Tuskin koskaan enää tämän jälkeen tapaamme toisiamme, emme ainkaan niin, että koko tämä opistonuoriso olisi yhtä aikaa koolla. Useat meistä lähtevät opiston päätyttyä hankkimaan omaa toimeentuloa, kun taas toiset jatkavat opintojaan.

Varmasti monet menevät koptipaikkakunnalleen hiukan aralla ja pelokkaalla mielellä, varsinkin, jos ovat saaneet löytää sen, mikä elämässä on tärkeintä, Jeesuksen Kristuksen oma-kohtaisena Vapahtajanaan. Ainahan Kristukseen uskova saa pilkkaa osakseen. Mutta tätä me emme saisi säikähtää, vaan meidän pitäisi rohkeasti todistaa Hänen hyvistä teoistaan.

Kunpa muistaisimme kantaa rukouksessa vastuuta tovereistamme sittenkin, kun olemme hajaantuneet täältä yhteisestä kodistamme itsekukin omaan suuntaan. Toivottavasti jokainen saa kulkea yhteisen tunnuslauseemme alla: "Meillä on lunnastus."

Eila Koskitanner

Tämän talven aikana olen saanut monenlaista opetusta, joka on jäänyt mieleeni var-

maan koko elämäni ajaksi. Monesti olen ollut kiitollisella mielellä, että olen päässyt tänne opistoon. Vaikka täällä on vaikeitakin aikoja, kun on vähän vapaa-aikaa ja olisi läksynlukua, käsitöitä ja muita tehtäviä. Kerran puhuimme tyttöjen kanssa, että tämä opisto-aika on liian lyhyt, niin ettei täällä ehdi oppia kaikkia oppiaineita perusteellisesti.

Pääsiäisloman jälkeen on aika mennyt aivan lentävää vauhtia. Nyt on jo käsissä viimeiset hetket, joiden jälkeen saamme sulkea opistomme ovet. Olemme saaneet olla talven yhdessä, tuntee ystävyyttä ja luottamusta tovereitamme kohtaan, ja nyt koittaa katkera ero. Kaipaus toveriin ja opettajiin jää monen sydämeen. Kun tänne sitten tulemme opistojuhlisiin vieraisiksi, saamme katsella, kuinka uudet nuoret ovat valloittaneet opiston. Saamme sitten haikein mielin muistella opisto-aikaamme, kuinka tämä on ollut minulle ja tovereilleni kallista aikaa.

Monelle on tullut Jumalan sana rakkaaksi ja Siionin Kanteleesta on löytynyt lempilaulu, joka on jäänyt sydämeen soimaan. Opistotalvi on luonut uutta henkeä meidän nuorten elämään, koettakaamme parhaamme mukaan pysyä siinä kiinni.

Irja Heikura

Opiston kesätoimintaa

Maaseudun Terveys- ja Lomahuollon loma- ja luentopäivät 23—29/5.

Hiippakunnan ja seurakuntien äitileiri 30/5—5/6.

Invalidiperheitten äitien lomaleiri 6—12/6.

Tyttöjen rippikoululeiri 15—28/6.

Maatalousnaisten lomaleiri 29/6—6/7.

Kesäkurssi 8/6—7/7.

Toveriliittolaisten viikonloppuleiri 1—2/8.

— *Juhannusjuhlaa* vietetään tänä kesänä ainoastaan aattoiltana. Tervetuloa toveriliittolaiset silloin yhdessä rippikoulu-leiriläisten ja kesäkurssilaisten kanssa viettämään valon suurta juhlaa Sanan ja yhteisen laulun merkeissä. Alamme vaaralla, jatkamme sitten sisällä opiston salissa ja päätämme kokkotulen äärellä.

Kesäkurssit

pidetään opistolla 8. 6.—7. 7. 64, linjat: kotitalous ja kudonta. Yhteisesti pidetään m.m. laulu- ja raamattutunteja. Kurssimaksu, johon sisältyy opetus, asunto ja ruoka, on kotitalouslinjalla 120 mk ja kutomalinjalla 140 mk. Jos tarpeellinen osanottajamäärä ilmaantuu, on varattomille mahdollisuus jakaa valtion apurahoja. Hakemuksien yhteydessä olisi mainittava, millä linjalla aikoo opiskella ja tarvitseeko apuraha-anomuskavaketta. Hakemukset lähetettävä toukokuun loppuun mennessä opistolle, os. Kohtavaara.

Päättäjäisjuhlat

Viimeistä lauantai-iltaamme kokoonnuimme viettämään toukokuun 2 päivänä kuunnellaksemme lehtori Kaikkosen raamattutuntia aiheesta: "Että he yhtä olisivat." Tämä Jeesuksen ylimmäispapillisen rukouksen pyyntö voi toteutua vain siellä, missä rakennetaan apostolien ja profeettain perustalle, niinkuin sanottiin "pystysuorassa tasossa."

Sunnuntain jumalanpalveluksessa saarnasi asessori Kauppien puhuen rukoussunnuntain tekstistä. Hän sanoi, että kevät, nuoruus ja rukous kertovat kaikki kevään voimasta. Teksti johtaa rukouksen perusolemukseen sanassa Isä. Nöyryys ja turvallisuus on oikean rukouksen tuntomerkkejä. Tärkeintä on sydämen yhteys eikä ulkonainen muoto. Rukous on parhainta varustautumista elämän taipaleelta varten. Mutta myös ehtoon tummyssä yöksi käsi isän kädessä on hyvä käydä uuteen iäiseen aamuun.

Päiväjuhlan alussa saimme kuulla vielä lehtori Kaikkosen raamattutunnin: "Elämän veden lähde." On avoin lähde kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan. Se pulppuaa meille kasteessa, ehtoollisessa, Sanassa, synninpäästössä, uskovien keskinäisessä seurustelussa. Luther on sanonut, että Jumalan valtakunta on valtakunta, jossa synnit aina ja jatkuvasti annetaan anteeksi. Jumalan valtakunta, ja siis elämän veden lähde, on syntienanteeksiantamus Jeesuksessa Kristuksessa. — Kuulimme sitten Pielisjärven

tyttötyöntekijän neiti Pennasen tervehdyksen. Pastori Merikallio puhui Jeesuksen sanasta: "Sitä varten minä olen tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta." Orjuuttavan valheen tilalle Hän tahtoo tuoda vapauttavan totuuden. Valo vapauttaa vangitun tunnon. Puhuja toivoi nuorten sydämiä huuhtomaan kevättulvaa, joka veisi kaiken roskan mennessään. Erikoisesti vaikuttava oli sairaanhoitajatar Terttu Rönnyn puheenvuoro, jossa hän toi terveiset Formosalta ja kertoi siellä suoritettavasta lähetystyöstä. Saimme jälleen todeta, että evankeliumi on Jumalan voima. Vielä puhuivat piirisihteeri Lehikoinen ja johtaja Ahonen. Juhlassa kuultiin myös kylän laulajista ja opiston musiikkikerholaisista yhdistetyn kuoron laulua, lausuntakerhon esityksiä sekä rouva Jänösen yksinlaulua.

Iltajuhlaan antoivat oman merkittävän panoksensa Nurmeksen seurakunnan nuoret kirkkoherransa ja nuoriso-ohjaajansa johdolla. Muistamme nuoriso-ohjaaja Pölläsen sanan, ettei meidän tarvitse lähteä kahlaamaan umpihankea, vaan Jeesus kulkee edellä. Kanttori Stedtin laulu virvoitti myös suuresti. Ilta päättyi johtaja Ahosen puheeseen.

Toveriliiton stipendin à 100 mk saivat Eila Vatanen Pielisjärveltä ja Sirkka Hattuniemi Kuhmosta.

HELLUNTAINA

Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asetuivat itsekunkin päälle. Ja he tulivat Pyhällä Hengellä täytetyiksi.

Apt. 2: 3, 4.

Tästä opittakoon tietämään, mikä on Pyhän Hengen työ seurakunnassa. Kuulet, että hän tulee alas, täyttää opetuslapset, jotka siihen asti olivat olleet suruun ja pelkoon vaipuneina, tekee heidän kielensä tulisiksi ja jakautuneiksi, ja niin he tulevat urheiksi, saarnaavat vapaasti Kristuksesta, mitään pelkäämättä. Tästä sinulle selviää, että hänen virkaansa ei kuulu lakien laatiminen, vaan että hän on sellainen Henki, joka kirjoittaa sydämeen, luoden uuden mielen: ihmisestä tulee Jumalan edessä iloinen, hän syttyy rakkautteen Jumalaa kohtaan, jopa iloisin mielin palvelee ihmisiäkin. Mutta millä keinoin hän näin muuttaa ja uudistaa sydämen? Siten, että julistaa ja saarnaa Herraa Jeesusta Kristusta, niinkuin Kristus itsekin sanoo: "Kun Puolustaja tulee, totuuden Henki, hän on todistava minusta" Joh. 15: 26. Evankeliumi taas tekee jokaiselle tietäväksi: Koska kukaan ei lain avulla voi tulla vanhurskaaksi, on Jumala lähettänyt rakkaan Poikansa tänne kuolemaan ja vuodatamaan verensä meidän syntiemme tähden, joista omine voiminemme ja tekoinemme emme voineet vapautua.

Näin saarnataan, mutta lisäksi täytyy myöskin tulla uskon. Sen tähden Jumala antaa Pyhän Hengen upottamaan tämän saarnan sydämeen, siellä lähtemättömästi elämään. Tosin on aivan varmaa, että Kristus on kaiken toimittanut valmiiksi, ottanut synnin pois ja kaiken voittanut, niin että me hänen kauttansa saamme olla kaiken valtiaita. Aarre on tuossa kuin kasattuna, mutta se ei vielä ole kaikkialle jaeltuna eikä käytössä. Jos meidän mieli saada se omaksemme, täytyy Pyhän Hengen saapua; hän panee sydämemme uskomaan ja sanomaan: Minäkin olen yksi niistä, joka olen saava tämän aarteen. — — —

Tällä kohdalla on kuitenkin pidettävä muistissa: ei tässä käy niin, että se, jolla on Pyhä Henki, jo heti on niin täydellinen, ettei ollenkaan tunne lakia ja syntiä, vaan on kaikin puolin puhdas. Kristittyjen täytyy sydämissään tuntea syntiä ja kuolemanpelkoa, mutta niiden vastapainona heillä on auttaja, Pyhä Henki, heitä lohduttamassa ja vahvistamassa. Vihdoin hän on suorittava työnsä loppuun asti, päätökseen päästen, ja sitten he eivät enää syntejään tunne.

Luther: Hengellinen Virvoittaja

Kun saamme kuulla herätyksistä ja Hengen tuulahduksista jossain paikassa kristikuntaa maitten ja merien takana, niin saamme siitä vain iloita ja rukoilla Herraa, että hän etsisi meidänkin kansaamme elämähengellään; mutta jos rupeamme keinotekoisesti matkimaan sitä, mitä Herran Henki on muualla vaikuttanut, niin olisi tämä turhaa, mieletöntä työtä.

Kun on sydämellämme joku kallis sielu, niin joku kokonainen seurakunta, joka nukkuu suruttomuudessa tai on kuollut syneissä, niin tahdomme tehdä mitä voimme kehoituksin, esirukouksin, kenties kyynelinkin; mutta käskää emme voi: sinun on kaikella muotoa kääntymisen; kylvömme hedelmä on meidän lopuksi jättäminen Herran haltuun, joka ohjaa ihmisten sydämet kuin vesiojat.

Kun tunnemme itsemme raukeiksi ja kuiviksi sydämessämme ja huokaamme ilon Henkeä ylhäältä kuin kuiva pelto sadetta, niin rukoilla voimme ja tahdomme: Herra anna meille kasvosi paistaa, niin me tulemme autetuiksi; mutta käskää ja pakottaa Häntä emme voi, vain uskoa ja toivoa, että tässäkin toteutuisi: Häntään rientää, tuskat lientää Herra aina aikaan; avun tuopi, lohdun suopi äkkiarvaamatta vaan.

Karl Gerok: Paimenääniä, helluntaisaarnasta.

Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme, joka meitä joka päivä odottaa, on maallinen elämäntutsumuksemme. Kristityn tärkein jumalanpalvelus on suorittaa uskollisesti Herran kasvosten edessä jokapäiväinen työnsä. —
Mutta tämän lisäksi on meitä

joka päivä odottamassa sellaisia tehtäviä, jotka vain pyytävät tulla tehdyiksi. Jos olemme tästä selvillä, tulee siitä jokaiseen arkipäivään iloista odotusta, joka on tärkeänä osana kristityn ilossa. Ennenkuin tiedämme mekään olemme keskellä työn touhua. Ehkäpä tuo tehtävä ei ole ollut sen suurempi kuin vähäinen ystävällisyysdenosoitus, pieni palvelus, rohkaiseva sana, hyvän tuulen levittäminen ympäristöömme, jonkun ihmisen ilahduttaminen. Inhimillisesti katsoen nuo tuollaiset näyttävät vähäpätöisiltä, mutta kun ta juamme ne Jumalan suunnitelman osasiksi, tulee pienistäkin asioista suuria.

Fredrik Wislöff: Rikkaampaa elämää Jumalassa.

VIIKONLOPPULEIRI TOVERILIITTOLAISILLE

Eräs uutuuksena kesäohjelmassamme on viikonloppuleiri, joka pidetään elokuun 1—2 päivinä. Aloitetaan lauantaina iltapuolella ja jatketaan sunnuntaina koko päivän. Ohjelmaan sisältyy mm. raamattutunteja. Leiriä johtavat nuorisohjaaja Hilda Piirainen ja piirisihteeri Pekka Lehikoinen. Osanottomaksu on 6 mk. Ilmoittauduttava heinäkuun loppuun mennessä opistolle. Toivotaan runsasta osanottoa.

PIRTIN VIESTI

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Helvi Valkonen
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 2: 50 mk
Postisiirtotilin numero 82253

**NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON
TULOSTASE 31. 12. 1963.**

K u l u t :

Varsinaiset kulut

Palkat	84.309:35
Eläke- ja muut vakuutusmaksut	2.661:80
Lämpö ja sähkö	14.088:27
Oppilaiden apurahat	9.483:52
Hallintomenot	538:85
Toimisto-, posti- ja puhelinmenot	1.632:28
Matkat	859:89
Kansaneläke- ja lapsilisämaksut	4.200:80
Rakennusten palovakuutusmaksut	977:45
Rakennusten ja ympäristön kunnossapito	3.263:41
Lehdet	298:—
Sairaanhoito	51:97
Kulutustavarat	587:60
Poistot	5.206:53
Korot	14.858:74
Kaluston korjaukset	1.176:71
Ilmoitukset	1.008:10
Sekalaiset menot	1.170:31
	146.373:58
Tilikauden voitto	4.156:47
	Mk 150.530:05

T u o t o t :

Varsinaiset tuotot

Oppilaiden apurahat	9.483:52
Valtion apu	95.123:39
Opinto- ja asuntomaksut	11.135:20
Kannatusmaksut	662:50
Lahjoitukset	4.268:40
Vuokran vastikkeet	5.097:15
Ruokalan tuotto	657:55
Maatilan tuotto	10.675:19
Lomakotitulot	8.841:83
Juhlatulot	1.997:28
Korot	41:77
Paperikaupan voitto	501:62
Käsityötarvikkeista	685:59
Adresseista	101:—
Omatoimisuudesta	322:16
Sekalaiset tulot	935:90
	Mk 150.530:05

**NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON
OMAIUUSTASE 31. 12. 1963.**

V a s t a a v a a :

Varsinainen omaisuus

Rahaa kassassa	2:96	
Pankkisaamiset	4.279:36	
Saatavat	214:65	4.496:97
Rakennukset	393.976:40	
Maakiinteistöt	6.206:44	
Kalustot	55.529:59	
Varastot	6.952:51	
Opetusvälineet	4.012:65	
Kirjasto	4.562:64	471.240:23
	<u>Mk</u>	<u>475.737:20</u>

V a s t a t t a v a a :

Vieras pääoma

Tilivelat	8.195:59	
Shekkilivelat	32.518:52	
Takauslainat	6.244:29	
Kiinnelainat	130.414:—	
Korottomat lainat	606:—	
Apurahavaraus	301:71	
Rahastot	823:21	179.083:32

Oma pääoma

1. 1. 1963	292.497:41	
Tilikauden voitto	4.156:47	296.653:88
	<u>Mk</u>	<u>475.737:20</u>

Nurmeksessa joulukuun 31 päivänä 1963.

Arvi Mustonen
Johtok. puheenjohtaja

Matti Ahonen
Opiston johtaja

Tilityksiä v. 1964

Opisto-illassa 6. 1. Juuan Kuittilassa mk 17:37, Japanilähetysillä 26. 1. Kajaanin Rukoushuoneella, opistolle osa mk 30:—, Kinkerikolehti 10. 2. Torniovaaran Timosella mk 14:—, Kohtavaaran Arpilassa opisto-illassa mk 21:70, Toveripäivien jumalanpalveluksessa mk 174:01, Toveripäivien päiväjuhlassa japanilähetykselle 84:73, Kuhmon kirkossa 22. 3. jumalanpalveluksessa mk 32:54, Juuan Ahmo-vaarassa 30. 3. Koskitannerilla opisto-illassa mk 10:43, Valtimon kirkossa 12. 4. jumalanpalveluksessa mk 25:—, Valtimon Nuolijärvellä K. Haverisella 12. 4. seuroissa mk 17:—, Kuohatin Putkiahon koululla 12. 4. seurakuntatilaisuudessa mk 25:—.

Päättäjaisjuhlassa 3. 5. opistolle 79:81:—, Formosalähetykselle 100:—.

Kihloissa

Seppo Lipponen	
Aili Piirainen	55—56
Pekka Partanen	57—58
Terttu Loukusa	
Heikki Rahkila	
Lempi Turpeinen	57—58
Pauli Heiskanen	
Marja-Leena Leinonen	60—61
Heino Miettinen	
Sirkka Mäkeläinen	60—61
Mauno Joffel	
Raija Ahonen	61—62
Veikko Auvinen	
Salme Kerminen	56—57
Paavo Lindström	
Varpu Piirainen	58—59

Vihitty

Erkki Ahtonen	47—48
Eila Ruokolainen	
Yrjö Naakka	
Liisa Pelli	57—58
Vilho Korhonen	57—58
Hilkka Rissanen	
Seppo Tursas	
Liisa Kortelainen	61—62
Kauko Lackström	
Raija Myller	62—63

Apuhoitajakuroosille

Helsinkiin on päässyt Marja-Liisa Räsänen 60—61.

Joensuuhun Asta Kokkonen 57—58, Lempi Turpeinen 57—58, Vuokko Ikonen 60—61 ja Arja Kärkkäinen 61—62.

Lastenhoitajaksi valmistunut Helsingin Lastenlinnasta Varpu Piirainen 58—59.

Parhainta onnea ja siunausta elämänne uudelle vaiheelle!

Palkintoja

Kylänlahden ja meidän opistojemme välisiin hiihtokilpailuihin, jotka pidettiin opistollamme 9. 3., lahjoitti seuraavat nurmekselaispankit ja liikkeet:

Kansallisosakepankki, Säästöpankki, Osuuskassa, Jukola, Kauppa Oy, Leninki ja Tekstiili om. Hilja Lahti, P. Pehkosen Kelloliike sekä Nurmeksens Kirja.

Kaikille lahjoittajille vielä sydämelliset kiitoksemme!

Kajaanissa 1964, Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy.